



หกสัปดาห์อันตราย
ที่จะทำให้คุณ...ต้องมนตร์

LOST

4"sign กลับอาบของทองแดง

STORY: กัลจิรา ART: OTHILA / SHERRAE

คำนำ

รียา คือ ยาพิษ

มนุษย์ทุกคนเป็นส่วนผสมของเทพเจ้าและปีศาจ ล้วนมีเมล็ดแห่งความดีและชั่ว ยิ่งโตยิ่งต้องเลือกว่าจะให้เมล็ดพันธุ์ใดเติบโต

บ้างยอมให้ความชั่วกัดกินตนเอง จนไม่มีทางให้ถอยกลับ

เทเนล่า คาเทียน่า อดีตพาทีเนแห่งคาเพนเทียยื่นมือให้ปีศาจร้ายหวังทำลายลิบาเนีย และทำให้คนที่เคยไว้วางใจเธออย่าง คริส บอนโซ่ ทรมาณแทบตายทั้งเป็น ไวเซอร์ทั้งหลายรู้เรื่องนั้น แต่ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดหญิงสาวถึงเลือกเส้นทางนี้ ตั้งแต่เมื่อไรกันที่เธอยอมให้เมล็ดพันธุ์ปีศาจงอกงามในใจ

และเมื่อผลของมันสุกงอม นครหลวงคาเพนเทียอาจย่อยยับด้วยน้ำมือเธอ ท่ามกลางกลิ่นแสบฉุนของสัญญาณหายนะที่สี่ กลิ่นอายของทองแดง

Sataporn Fantasy

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

จากใจพุ้ยียน

และแล้วเราก็เดินทางมาถึงสัญญาณที่สี่ *กลิ่นอายของทองแดง* คือ ปกติถ้าถึงเล่มสี่ กัลจะค่อนข้างโล่งใจแล้ว เพราะสามซีรีส์ที่ผ่านมา หน้าเล่มจบ ตอนวางแผนงานว่าเป็นหกเล่มจบ กัลก็ไม่ได้กังวลอะไร เพราะพล็อตมันเป็นแบบนั้น แต่พอเขียนจริง เล่นเอาเครียดไปหลายวันเลย ><

หลังจากเราเดินทางไปในลิบาเนียมาสามเมือง ทุกอย่างดูจับต้องได้ แถมนักอ่านทุกคนก็เริ่มรู้แล้วว่า เรื่องราวในซีรีส์นี้กัลได้แรงบันดาลใจมาจากตารางธาตุในวิชาเคมี ทุกอย่างก็เลยยิ่งยากขึ้น เพราะเรารู้จักทอง เงิน และเหล็กดี แต่ทุกคนไม่ค่อยคุ้นเคยกับทองแดง เอาจริงๆ กัลว่าโลหะทองแดงเป็นของที่อยู่ใกล้ตัวเรามากจนเราคาดไม่ถึง ก็คงเหมือนลมหายใจหรือกลิ่นของดอกไม้ที่เรารู้ว่ามันอยู่ แต่จับต้องไม่ได้ แล้วความยากทั้งหมดก็มารวมกันอยู่ในเล่มนี้ เรียกได้ว่า งานเข้ากัลจุติจริงๆ ค่ะ

ตั้งแต่เริ่มเปิดเรื่องจนมาถึงเล่มนี้ ตัวละครหนึ่งที่คนสนใจมาก ถูกถามถึง รีเควสซากันมาตลอดก็คือ ซินเซีย คอวท ทาสที่อเล็กซ์ช่วยไว้ในเล่มหนึ่ง ตัวละครสำคัญที่ปรากฏตัวเพื่อช่วยชีวิตเซลลาแห่งคาเพนเทีย ตัวละครตัวนี้ถูกจับคู่กับ ครีส บอนโซ พระเอกในเล่มนี้ทันที เพราะเคมีดูเข้ากันมาก แต่สาวเจ้าก็ดันไปเป็นนักบวชเสียนี้ เรื่องราวทุกอย่างเลยวุ่นวายกันไปหมด แน่นอนว่านั่นไม่ใช่จุดที่ยากที่สุด

กลิ่นอายของทองแดง เป็นเล่มที่อัดแน่นด้วยความรู้สึก ความขัดแย้ง และสิ่งที่เลวร้ายอันไม่น่าจะเกิดขึ้นกับผู้คนในเรื่อง อเล็กซ์ที่เริ่มจะเข้าใจหน้าที่ของตัวเองในลิบาเนียจะต้องพบความจริงที่น่าเจ็บปวด เหล่าตัวละครอื่นก็ต้องเผชิญกับสภาวะกดดันและพัฒนาการ ระหว่างที่

กัลเขียน กัลต้องใช้สมาธิอย่างมากที่จะเขียนไม่ให้หลุดไปจากแผนงานที่วางไว้ แต่กว่าจะได้นิยายที่เข้มข้นขนาดนี้ ก็ทำเอากัลผ่นร้ายเพราะความเครียดไปเป็นอาทิติย์เลยคะ

การเขียนซีรีส์ LOST ทำให้กัลได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง ได้เขียนเรื่องราวที่ไม่เคยเขียน ได้ใช้ความรู้ที่ตัวเองชอบ และที่สำคัญได้ก้าวผ่านการพัฒนาตัวเองในฐานะนักเล่าเรื่องในหลายๆ ด้าน บางอย่างเป็นสิ่งที่เคยคิดแต่ไม่กล้าเขียน บางอย่างเคยเขียนแต่ทำได้ไม่ดี แต่ตลอดเส้นทางในดินแดนลิบาเนียนี้ กัลก็ได้ทำมันอีกครั้ง และสร้างผลงานกลั่นอายใหม่ๆ ให้นักอ่านทุกคน หวังว่าทุกคนจะสนุกไปกับกัลนะคะ

ขอขอบคุณ คุณแม่และพี่น้องของกัลที่ช่วยตรวจทานคำผิด ขอขอบคุณน้องมูก (FB : Othila_Mook) ที่เปิดตัวพระเอกโฆษณาภาพคนใหม่ของวงการ น้องเชล (FB : Sherrae) สำหรับนครหลวงแห่งความรู้สุดยิ่งใหญ่ ขอขอบคุณน้องเม บรรณาธิการที่อยู่กับกัลจนวินาทีสุดท้าย เพราะป่วยและเดินทางไปหลายที่ ต้นฉบับเลยช้ากว่ากำหนด ทุกอย่างก็เลยจะมามะรุมมะตุ้ม บก. แต่เราก็ทำมันได้เนาะ เล่มหน้าก็จะสูญหายไปด้วยกันจ้า ขอขอบคุณทีมงานสถาพรบุ๊คส์ทุกคนที่ทำให้นิยายเรื่องนี้มาอยู่ในมือของผู้อ่าน สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่กัลเคยอ่าน เพราะพวกเธอคือเพื่อนและครูคนสำคัญตลอดมาและตลอดไป

ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

กัลริิดา

FB : World of Kalthida

www.satapornbooks.com

สั่กวานารีสี่โลหิต
ทองสำริดแผดเผาจุเพลิงผลาญ
กลืนความโลภพวยพุ่งฟุ้งทะยาน
กิเลสสามารถไหม้ในฟอนไฟ
แม้มีใช้ทองแท้แลประสม
หาได้จุ่มข่มค่าไร้เงื่อนไข
โลหิตทองมั่นสิ้นแสงอุไร
เหลือเพียงไอกลืนอายเช่นทองเอย

คาเนล บอนโซ
ผู้นำแห่งชนเผ่าคาเพนเทีย

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

1

ไร้เสียง



ชินเซียลิมตามองเพดานเตี้ยนอนของตัวเอง ตลอดทั้งร่าง
ปวดร้าวไปหมด จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าสลับไปตอนไหน รู้แต่ว่าขณะภาวนา
จิตปกติประจำวัน อยู่ๆ สายใยพลังจิตของเธอที่โยงใยไว้รอบตัวท่าน
เซลาแห่งคาเพนเทียก็ขาดสะบั้น มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทั้งรวดเร็วและ
รุนแรงราวกับทำให้แก้วแตกเป็นจุณ

ตอนนี้ทุกอย่างเงียบสงัด เป็นความว่างเปล่าที่ไร้เหตุผลจนหัวใจ
ของเธอวูบไหว ความหวาดกลัวก่อตัวขึ้นอย่างไม่อาจควบคุมได้ มันแผ่
กระจายไปทั่วร่างกายเธอ จนเธอคิดว่าจมดิงอยู่ในความมืดไร้กันบัง

“อ๊ะ! ฟันแล้วหรือคะท่านนักบวช” เอจิล เข้าบาทรับใช้ที่มาคอย
ดูแลชินเซียตรงเข้ามาช่วยพยุงเธอลุกขึ้น กระตุ้นให้หญิงสาวรู้ว่า สิ่งที่
เธอเผชิญอยู่ไม่ใช่ฝันร้าย แต่นี่คือความเป็นจริง

“เกิดอะไรขึ้นกับข้า” ชินเซียถาม ขณะยกมืออุดขมับ

“เมื่อคืนตอนเลยเวลาสี่นาฬิกา ข้าจะมากลืนให้ท่านพักผ่อน แต่อยู่ๆ ท่านก็ล้มลงชักหมดสติ แต่ระหว่างที่ท่านเอเดรียนจะมาดูท่าน ทางมหาปราสาทก็เรียกกระดมนักบวชทุกคนให้ไปดูอาการท่านเซลลา แล้ว...”

“ท่านเซลลา...ท่านเซลลาเป็นอะไร!” หญิงสาวถามเสียงร่ำรอน และพยายามจะก้าวลงจากเตียง จนเอจิลต้องรีบห้ามแทบไม่ทัน

“อย่าค่ะ!...ท่านควรอยู่นิ่งๆ ท่านหัวหน้านักบวชบอกว่า ท่านได้รับความบอบช้ำทางจิตมาก ถ้าไม่ระวังดูแลร่างกายดีๆ ละก็ อาจบาดเจ็บซ้ำ...”

“บอกข้า ท่านเซลลาเป็นอะไร” ซินเซียพูดแทรกสีหน้าจริงจัง จนเอจิลชะงักคำพูด

ขณะรอคำตอบ ซินเซียก็มองสำรวจข้าบาทรับใช้อย่างละเอียด แล้วพบว่าเครื่องแต่งกายของข้าบาทรับใช้ผิดแผกไปจากปกติ ข้าบาทรับใช้ในวิหารคามัลแตกต่างกับทาสอื่นตรงที่มาซิลของวิหารคามัลที่สวมทับซารีจะเป็นสีแดงหม่น และปักเป็นลวดลายเทพเจ้าทั้งสี่ติดกับซารีที่เป็นผ้าดิบสีขาว และไม่เคยเปลี่ยนมาซิลเป็นสีอื่น นอกจากเวลาเดียวเท่านั้นที่มาซิลจะเปลี่ยนเป็นสีดำ

“มาซิลของเจ้า...” ซินเซียถามด้วยน้ำเสียงตกใจ

เอจิลก้มหน้าแล้วตอบเสียงเศร้า “ท่าน...ท่านเซลลาสิ้นแล้วค่ะ”

เสียวินาทีแรก ซินเซียคิดว่าตัวเองหูเหียนไป แต่วินาทีต่อมาหยดน้ำตาก็เอ่อท้นปริ่มขอบตา ก่อนจะไหลรินลงมาเป็นทาง จิตของเธอถูกบีบอย่างรุนแรง ทั้งจากอาการบาดเจ็บเดิมและความเศร้าเสียใจที่เอ่อท้นจุกในอก นี่เป็นสาเหตุของความว่างเปล่า ทั้งที่คิดว่าจะต้องปกป้องให้ได้ แต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้

‘เรามันไม่ได้เรื่องจริงๆ’ ซินเซียบอกตัวเอง พลางร้องไห้อย่างเงียบงัน ร่างกายสั่นเทา ขณะมือทั้งสองข้างกำแน่น จนเล็บจิกเข้าเนื้อ

เอจิลเห็นแล้วก็หลั่งน้ำตาเศร้าสลดไปกับเธอ

“เมื่อคืนวาน อยู่ๆ อาการป่วยของท่านก็ทรุดลง แล้ว...”

“ไม่ใช่...มันไม่ใช่แบบนั้น” ซินเซียพึมพำ พลางขยับลุกขึ้นอย่าง เชื่องช้า เอจิลเข้าไปช่วยพยุงหญิงสาวที่เดินโง่งนอ่อนแรงไปยังห้อง อาบน้ำ

“ท่านนักบวช” เอจิลเรียกอย่างเป็นห่วง

“เตรียมชุดให้ข้า ข้าจะไปเคารพศพ” ซินเซียเอ่ยเสียงแผ่วอย่าง อ่อนล้า

ควันธูปลอยอ้อยอิงจากปลายธูปดอกใหญ่ ม้วนตัวสู่เพดาน
สูงของวิหารเทพเจ้า ซึ่งสลักกลดลายเป็นภาพขุนต่า บอกเล่าเรื่องราว ของเทพีวาริยาที่พาเรือบรรพทุกผู้คนไปสู่สวรรค์ ณ ปลายขอบฟ้า เทพไอย์รวัับผู้หมดทุกข์เชิญจากโลกอันแสนวุ่นวายด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน โดยมีเทพีราชีคาโปรยธัญญาหารเฉลิมฉลองและต้อนรับการมาถึงของ เหล่าดวงวิญญาณ ขณะเทพมาลากัวพรมนิ้วบนพินอสต้า¹ ด้วยใบหน้า หม่นเศร้าปนอาดูร

ครีสนั่งเอนหลังพิงแท่นพิธีกรรม ซึ่งมีร่างท่านเซลาแห่งคาเพนเทีย นอนนิ่งสงบอยู่บนนั้น เขาแหงนหน้ามองเพดานจนคอตั้งบ่า เพื่อไต่มอง ภาพสลักบนเพดานวิหารอย่างละเอียด ครั้งสุดท้ายที่เขาจ้องภาพนี้อย่าง จริงจังคือ ตอนท่านแม่จากไป เขามองภาพนั้นและตั้งคำถาม

“ท่านพ่อ ทำไมเทพมาลากัวถึงทำหน้าเศร้าครับ”

¹ พินอสต้าเป็นเครื่องดนตรีโบราณคล้ายกีตาร์โปร่ง แต่ทำจากหิน ว่ากันว่าเป็น เครื่องดนตรีเทพ มีน้ำหนักมาก หากไม่ใช่เทพเจ้าจะดีดไม่มีเสียง เป็นเครื่องดนตรี ในเรื่องเล่าพื้นเมืองของชาวลิบาเนีย

คาเนล บอนโซ่ ลูกศิษย์คริสต์พลางตอบว่า ‘เพราะเทพเจ้าแห่งขุนเขารักมนุษย์ที่สุด ท่านเป็นลูกครึ่งมนุษย์กับเทพเจ้า มนุษย์ทุกคนจึงเปรียบเสมือนน้องของท่าน พี่ก็ต้องดูแลน้อง ท่านจึงไม่อาจไปจากโลกมนุษย์ได้ ดังนั้นเมื่อมนุษย์เดินทางไปยังดินแดนแห่งเทพ ท่านจึงโศกเศร้า’

‘ถ้าอย่างนั้นทำไมเทพมาลากัวไม่ทำให้มนุษย์เป็นอมตะล่ะครับ’

คริสต์คิดถึงคำถามนั้นแล้วยิ้ม เป็นรอยยิ้มเศร้าสร้อยซึ่งไม่ได้เกิดจากคำตอบที่ได้รับ เพราะเขาจำไม่ได้ว่าคำตอบนั้นคืออะไร แต่สิ่งที่กองอยู่ในจิตสำนึกของเขาเมื่อนึกถึงเทพองค์นี้ก็คือ

‘จำเอาไว้นะคริสต์...เป็นพี่ที่ต้องดูแลน้อง ต้องให้อภัยและปกป้องน้องเสมอ หากเจ้าทำได้ เทพมาลากัวจะคุ้มครองเจ้า’

สิบห้าปีก่อน

“คริสต์ ท่านเฮลาให้ข้ามาตามเจ้าไปพบท่านคริณที่สำนักผังเมือง” เด็กหญิงเทเนล่าเอ่ย พลางเขย่าตัวเด็กชายซึ่งหลับสนทນให้ตื่นขึ้น

“อืม ไม่เอา ข้าจะนอน จะเรียนอะไรนักหนา นี่มันวันหยุดนะ” เด็กชายเจ้าของผมสีทองแดงยาวปิดตาพลิกตัวหนี แต่เด็กหญิงไม่ยอม เธอกระซอกมือเด็กชายแรงขึ้น

“ก็เพราะเป็นวันหยุดซึ่งเจ้าต้องกลับมาพักที่คาเพนเทียนะสิ เจ้าถึงต้องเรียนรู้อาณาจักรตอนนี้ มีเวลาแค่อาทิตย์เดียวเอง แล้วเจ้าก็ต้องไปอยู่ที่แอมมอรินอีกตั้งหลายเดือน”

คริสต์สะบัดมืออย่างหงุดหงิด แต่ก็ยอมลุกขึ้นนั่ง เหยยผมยุ่งเหยิงของตัวเองอย่างลกๆ พลางมองเทเนล่าด้วยสายตาไม่พอใจนัก

“ดี ตื่นแล้วก็ตามข้ามา” เทเนล่ามองด้วยสายตาสนใจพร้อมกับเร่งรัด แล้วหันหลังเดินนำไปก่อน คริสต์ยังอดอด ขณะก้าวลงจากแท่นพิธีกรรมของวิหารคามัลอย่างไม่เต็มใจ

“อ้อ มีอีกอย่างที่ข้าขอเตือนเจ้าไว้ หากท่านนักบวชมาเห็นเจ้านอนบนแท่นนี้ละก็ เจ้าได้โดนทำโทษแน่”

“ไม่มีใครเห็นหรอกน่า วางใจเถอะ ว่าแต่เจ้ารู้ได้ยังไงว่าข้าอยู่ที่นี้” คริสตามเด็กหญิงที่เดินเซิดหน้าตัวตรงแนว จนดูคล้ายท่านหญิงสูงวัยเสียมากกว่าจะเป็นเด็กหญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน

กิก!

เทเนล่าหยุดเดิน แล้วเอียงตัวมามองเด็กชายด้วยหางตา ดวงตาสีน้ำตาลแดงคู่นี้ตามติดดูการกระทำของคริสมาตั้งแต่เกิด จนเขาเคยชินกับความนิ่งสงบของมัน เขาจึงไม่เคยหวาดกลัวหรือคิดจะถอยห่าง เด็กผู้หญิงคนนี้มีคุณสมบัติเหมาะจะเป็นไวเซอร์แห่งคาเพนเทียมากกว่าเขาเสียอีก ถ้าเพียงแต่เธอ...เป็นลูกของเซลาเท่านั้น เขากับเธอคงได้แข่งขันกันอย่างสมศักดิ์ศรี

“ข้ารู้เสมอว่าเจ้าอยู่ที่ไหน เร็วเถอะ เราจะเข้าเรียนสายนะ” เทเนล่าเร่ง

คริสห่อไหล่เซ็งๆ พลางเดินตามเทเนล่าไปอย่างจำยอม การเป็นไวเซอร์ไม่ใช่เรื่องสนุกสำหรับเด็ก แต่เพื่อชนเผ่า ไวเซอร์แห่งคาเพนเทียอย่างเขาจึงจำใจทำสิ่งที่เด็กทุกคนไม่อยากทำ นั่นคือการเรียนที่แสนน่าเบื่อ ดีหน่อยที่คริสทำความเข้าใจกับมันได้รวดเร็ว ช่วงเวลาที่น่าเบื่อจึงสั้นหน่อยและผ่านไปอย่างรวดเร็ว

“เก่งมากครับท่านไวเซอร์ วันนี้ท่านก็ยังยอดเยี่ยมเหมือนเดิม” ชายชราผู้ควบคุมสำนักผังเมืองเอ่ยชม ขณะที่คริสยิ้มสดใสอย่างมั่นใจ เจือถือดีในตัวเอง ผิดกับเทเนล่า แม้จะได้รับคะแนนประเมินผลการเรียนไม่ต่างกัน แต่กลับนิ่งเงียบ

“ท่านเทเนล่าเองก็เก่งเช่นกัน ข้าภูมิใจในตัวท่านทั้งสองยิ่งนัก” ครีนกล่าวชมเชย

“พวกเราไปได้แล้วไซ้ไหม คีริน” คริสถาม

“ครับ ท่านไวเซอร์” คีรินตอบ คริสจึงหันไปคว้ามือเทเนล่า ตั้งเธอเดินออกจากห้องเรียน เทเนล่าวิ่งตามไปได้ไม่กี่ก้าวก็สะบัดมือหลุด คริสจึงหันไปมองอย่างงุนงง

“ข้าต้องไปเรียนวิชาสมุนไพรที่ดรักคอลล”

“ยังจะเรียนอีกเหรอ พอได้แล้วนะเทเนล่า ไปเล่นกันเถอะ” คริสท้วง พลาดเดินไปดึงมือเด็กหญิงอย่างเชื่องชวน แต่เทเนล่ากลับสะบัดมือแล้วตอบเสียงแข็งว่า

“เจ้าไปเล่นเถอะ ข้าไม่ว่าง”

“เดี๋ยวลี ข้าจะพาเจ้าไปกินข้าวแล้วเอาของขวัญที่ข้าสั่งทำให้เสียหน่อย เจ้าก็เอาแต่เรียนๆ อยู่ได้” คริสต่อว่าอย่างหมดอารมณ์

เทเนล่ามองคนพูดนิ่ง คริสจึงยกมือจะขยี้หัวเด็กหญิง แต่เทเนล่ากลับเอนหัวหลบ เด็กชายจึงล้วงเอาตุ้มหูทองแดงรูปดอกไม้จี้ในกระเป๋ามาส่งให้แทน เทเนล่ารับมา แล้วมองคริสอย่างถามไถ่

“ของขวัญวันเกิดเจ้า” คริสบอก

“วันนี้ไม่ใช่วันเกิดข้า” เทเนล่าแย้งหน้าเฉยเมย

คริสทำหน้าเมื่อย แล้วตอบว่า “ก็รู้อยู่ วันเกิดน้องสาวตัวเองข้าจะจำผิดได้ไง แต่ตอนนั้นข้าไม่ได้อยู่ที่คาเพนเทียนี่นา ซอบไหม”

เทเนล่าก้มมองอีกครั้ง แล้วซุกเก็บเข้ากระเป๋า ก่อนจะทำความเคารพคริสอย่างเต็มรูปแบบ

“ขอบคุณ ท่านไวเซอร์ ข้าขอตัว”

คริสยืนนิ่งอ้าปากค้าง เทเนล่าเดินไปสองสามก้าว เธอก็หันมาพูดต่อ “แต่ข้าไม่เคยคิดว่า ข้าเป็นน้องสาวของเจ้านะ”

คริสมองตามแผ่นหลังของเด็กหญิงที่อ่อนเดือนกว่าเขา แล้วถอนหายใจยาวนิ่งไปครู่หนึ่ง ไม่นานเด็กชายก็วิ่งไปเล่นกับพวกอัศวินฝึกหัด

และลืมเรื่องที่ตัวเองถูกปฏิเสธไป

คริสชอบอยู่ท่ามกลางผู้คน มันทำให้เขาสนุกและไม่เหงา ขณะที่เทเนล่าชอบเก็บตัวห่างเหินจากผู้คน เด็กทั้งคู่เป็นลูกพี่ลูกน้องและเพื่อนร่วมชั้นเรียน เทเนล่ายืนยันว่าเด็กคนไหนๆ ในคาเพนเทีย แต่ผลการเรียนของทั้งคู่กลับไม่ต่างกัันนัก นั่นยิ่งทำให้คริสได้รับการยกย่องว่ามีความสามารถสมกับเป็นที่เฮลาแห่งคาเพนเทีย ขณะที่เทเนล่าคือยอดท่านหญิงที่คู่ควรกับตำแหน่งเซตารีในอนาคตของเขา จนกระทั่ง...

“ท่านจะผิดสัญญาฉันหรือ!” เสียงแหลมเล็กที่ดังลอดมาจากในห้องทำให้คริสซึ่งเดินมาหาพ่อที่ห้องทำงานชะงักทำ

“ข้าไม่ได้ผิดสัญญา แต่มันจะเกิดขึ้นไม่ได้” คาเนล บอนโซ เฮลาแห่งคาเพนเทียตอบด้วยน้ำเสียงทุ้มนิ่ง

คริสขยับเท้าเข้าไปใกล้ อยากฟังให้ชัดๆ แต่เพิ่งเข้าไปใกล้ได้ไม่กี่ก้าว ก็มีมือเล็กดึงมือเขาไว้ คริสหันไปสบดวงตาสีน้ำตาลแดงคู่นั้นอย่างตั้งคำถาม

‘อย่า’ เทเนล่าขยับปากบอกไว้ คริสเลยยืนนิ่งฟังเงียบๆ

“เทเนล่าต้องได้เป็นเซตารี เฮลาอย่างท่านเคยผิดสัญญามาแล้ว ครั้งหนึ่ง ท่านจะผิดคำพูดอีกครั้งฉันหรือ!” เจ้าของเสียงหวานแหลมตะคอกใส่ผู้เป็นใหญ่ที่สุดในชนเผ่าอย่างไม่เกรงกลัว คริสหันหลังฟังผนังมองเสียงวุ่นวายด้านข้างของเด็กหญิงในบทสนทนานั้น

“เฮลาแห่งคาเพนเทียคนต่อไปจะมีชายาสักกี่คนก็ได้ แต่เซตารีของเขาต้องชื่อ เทเนล่า คาเทียน่า คาเนลท่านจะตรึงบัลลังก์ไม่ได้!”

ยิ่งเสียงแหลมของคนในห้องดังต่อว่าต่อขานฝ่ายชายมากเท่าไร ใบหน้าของเทเนล่าก็ยิ่งนิ่งเย็น สีหน้าของเด็กหญิงซึ่งปกติไม่ค่อยจะแสดงความเป็นเด็กอยู่แล้ว ก็ยิ่งเย็นชามากขึ้น สีหน้าและแววตาแบบนั้น คริสไม่เคยเห็นใครมี ไม่ว่าจะเด็กหญิงหรือผู้หญิง

แปะ!

คริสยื่นมือแตะแก้มเพื่อน เทเนล้าหันมาสบตาเขาแล้วยิ้ม ไม่ใช่ รอยยิ้มอ่อนหวานหรือขอบคุณ แต่เป็นรอยยิ้มสยดสยองชวนขนลุก จน คริสหนาวยะเยือกไปทั้งตัว เพียงเสี้ยววินาทีเดียวรอยยิ้มนั้นก็จางหายไป แล้วแต่งแต้มด้วยรอยยิ้มธรรมดาแทน เด็กชายไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาชักมือที่ยื่นไปเพื่อจะปลอบโยนเธอกลับมาตั้งแต่เมื่อไร

“เทเนล้า” คริสเรียกอีกฝ่ายเบาๆ

เทเนล้าสะบัดหน้าหนีไปอีกทาง แล้วก้าวเข้าไปในห้อง ส่งผลให้การโต้เถียงที่เ็ดดิ่งเจียบลง รวากับไม่มีใครอยู่ในห้องนั้น ไม่นาน ท่านหญิงทারা แม่ของเทเนล้าก็ก้าวออกมา ท่านหญิงกำมือเทเนล้าแน่น ขณะจูงเดิน คริสอดเจ็บแทนเด็กหญิงไม่ได้ ท่านหญิงเดินมาเย็นประจันหน้ากับเขาอยู่หลายวินาที ก่อนจะทำความเคารพอย่างงดงาม

“ท่านไวเซอร์”

คริสค้อมตัวรับการทำความเคารพนั้น แล้วเงยหน้าสบตาท่านหญิงทาราที่มองเขาอย่างขมก้น คริสหลบตาเธอแล้วเสไปมองเทเนล้าซึ่งปราศจากรอยยิ้ม

“หากท่านใด...”

“หืม?” คริสครางในลำคอ

“หากท่านใดกว่านี้ ท่านไวเซอร์”

“ครับ” คริสรับคำอย่างงุนงง

‘เราโตแล้วยังไง’ คริสคิดอย่างงุนงง ขณะทาราเอ่ยต่อ

“จงจดจำว่ามีใครหลายคนต้องเจ็บปวดเพราะท่าน”

คริสตะลึงกับคำพูดนั้น ขณะมองตามทาราที่จูงมือเทเนล้าเดินจากไป โดยไม่เหลียวมามองเขาอีกเลย นั่นคือ ครั้งสุดท้ายที่เขาได้พบลูกพี่ลูกน้องของแม่ ท่านหญิงทารา คนเพียงคนเดียวที่ทำหน้าที่แทนแม่ของ

เขา หลังจากแม่แท้ๆ ของเขาตายไป

“คริส” เสี่ยงแหบพร้าของพ่อตั้งเรียก เด็กชายจึงเดินเข้าไปหา แล้วมองผู้เป็นพ่ออย่างไม่เข้าใจ

“ท่านพ่อ”

คาเนลวางมือบนศีรษะลูกชายแล้วยิ้มเศร้า “ลูกรักเทเนล่าหรือเปล่า”

คริสพยักหน้า “ซำรักนาง”

คาเนลหน้าซีดเผือดลง “จั้นเหวอ”

คริสเห็นพ่อมีท่าทางแปลกไป จึงเดินไปเกาะเขา แล้วพูดต่อว่า “นางเป็นน้องสาวของข้า พี่ชายก็ต้องดูแลน้องสาว ท่านพ่อสอนข้าเสมอแล้วทำไม ท่านนำท้าวมาถึงได้...”

คำว่า ‘น้องสาว’ ทำให้สีหน้าของคาเนลดีขึ้นทันตา เซลาแห่งคาเพนเทียลูบศีรษะลูกชายเบาๆ อย่างรักใคร่ พลางพูดว่า

“ไม่มีอะไรลูกรัก ทั้งหมดมันเพราะพ่อเอง...”

ซินเซียหยุดมองชายหนุ่มที่นั่งก้มหน้านิ่ง เธอต้องการมา

เคารพศพท่านเซลา แต่อัศวินดีฟ้าของคริสกันทุกคนให้ออกห่างจากถ้ำพิธีการของมหาวิหาร เธอจึงได้แต่ยืนมองชายหนุ่มที่นั่งพิงแท่นพิธีบูชาศพอย่างไร้เรี่ยวแรง เธอเข้าใจความรู้สึกของคริสดี เธอเองก็เคยสูญเสียคนในครอบครัว ยิ่งครั้งนี้เป็นการสูญเสียครอบครัวคนสุดท้ายของเขา ต่อจากนี้เขาก็เหมือนอยู่คนเดียวในโลก แค่คิดหัวใจของซินเซียก็เจ็บปวดจนไม่อาจทนดูต่อไปได้

“จะไปแล้วเหวอครับ” เอจิล พีค อัศวินดีฟาลำดับที่สองถาม เมื่อเห็นซินเซียหันหลัง

“คะ เอาไว้ข้าจะมาเคารพท่านเซลาใหม่” ซินเซียตอบ เธอเดินไป

ได้ไม่กี่ก้าว ครีส์ก็พูดว่า

“เข้ามาสิ”

ซินเซียหมุนตัวกลับมา ดวงตาสองคู่สบกันนิ่งครู่หนึ่ง หญิงสาวอยากปฏิเสธ แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร อาจเพราะแววตาคู่นั้นทำให้ซินเซียเดินเข้าไปหาเขา ทั้งเข้าบาตรบใช้ให้รออยู่ข้างนอก เสียงก้าวเดินของหญิงสาวดังเป็นจังหวะมั่นคง ขณะประตูดิหารซึ่งควรเปิดกว้างได้ปิดลง เธอก็เดินมาหยุดยืนตรงหน้าชายหนุ่มที่นั่งเฝ้าหม่อมเธออยู่ในท่าเดิม

สายตาของทั้งสองประสานกันนิ่งอยู่นาน แล้วซินเซียก็เอ่ยว่า

“ขอโทษ ข้า...ช่วยท่านเสลาไว้ไม่ได้”

ครีส์ยกมูมปากเล็กน้อย มือที่พาดอยู่บนเข่าขยับมาจับชายขาริของนักบวชอย่างแผ่วเบา ซินเซียไม่ได้ขยับตัวหนี ทั้งที่ตามระเบียบของนักบวชแห่งวิหารคามัล ห้ามไม่ให้เพศตรงข้ามแตะต้องตัว นอกจากตอนให้พร แต่ครั้งนี้เธอกลับยืนนิ่ง รับรู้ถึงสัมผัสจากมือชายหนุ่มที่กำลังก้ำกัยของเธอแน่นขึ้น

“เจ้าไม่ผิด ไม่มีใครผิด” ครีส์ตอบเสียงเบา

ซินเซียก้มหน้านิ่ง เธอมาที่นี่ไม่ใช่เพื่อรับคำให้อภัย เธอมาเพราะคิดว่ามันเป็นความผิดของเธอ เขาซึ่งเป็นผู้สูญเสียควรจะได้โทษเธอมากกว่านี้

“ข้าผิด ถ้าข้า...!”

ครีส์ยกมือที่กำลังก้ำกัยขยับหนึ่งขึ้นมาแตะริมฝีปาก ก่อนจะเงยหน้าสบตาซินเซีย ดวงตาคมกล้ำของชายหนุ่มเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ซึ่งคงไม่มีดวงตาใดในโลกเจ็บปวดได้มากเท่านี้อีกแล้ว เขามองมาที่ซินเซียขณะเอ่ยว่า

“ข้าได้ยินว่าเจ้าล้มพับไปเพราะอาณานิคมแตกสลาย นั่นเป็นหลักฐานที่เพียงพอแล้ว ว่าเจ้าทำหน้าที่ของเจ้าอย่างดีที่สุด เพียงแต่...

คู่ต่อสู้ของเราแข็งแกร่งเกินไป เหนือมันเอง”

ซินเซียอยากดึงชายชารีออกจากมือคริส ทว่าเธอได้แต่ยืนนิ่งเหมือนถูกสาป ขณะคริสพูดต่อว่า

“พวกเราอาจเย็นใจเกินไปเพราะคิดว่ามือเล็กช่วย เมื่อเกิดเรื่องนี้ทำให้เรารู้ว่าเจ้าปีศาจตนนั้นมันแข็งแกร่งมากขึ้นอีกแล้ว เพราเราเผลอรอดพ้นจากหายนะ แต่ดูเหมือนหายนะที่ใหญ่กว่ากำลังจะเกิดขึ้นที่นี่โดยไม่ให้เราหยุดพักหายใจ”

ความหวาดกลัวก่อตัวกัดกร่อนหัวใจของซินเซียจนไหววูบ เธอเองยังกลัวมากขนาดนี้ แล้วคนที่เพิงสูญเสียครั้งสำคัญคนนี้จะ เขาจะหวาดกลัวสักแค่ไหน มือของชายหนุ่มที่กุมชายชารีของเธอสั่นเล็กน้อย แม้จะน้อยมากจนแทบไม่รู้สึกรู้สึ แต่หญิงสาวก็รับรู้ได้ผ่านผืนผ้า ว่าไวเซอร์แห่งคาเพนเทียจอมเสเพลต้องข่มกลั่นความโศกเศร้าจากการสูญเสียในเหตุการณ์ครั้งนี้มากแค่ไหน

ก่อนสติสัมปชัญญะของเธอจะยับยั้งไม่ให้ทำในสิ่งที่สัญชาตญาณของเธอบอกให้ทำ ซินเซียก็ยื่นมือแตะศีรษะคริสเบาๆ ชายชารีสั่นไหวมากขึ้น คริสก้มศีรษะต่ำลง ซินเซียแทรกนิ้วเข้าไปในกลุ่มผมของเขา แล้วลูบมันเบาๆ พลางยอตัวนั่งตรงหน้าเขา ซึ่งนั่งก้มหน้านิ่ง

“เราจะผ่านมันไปได้” ซินเซียพึมพำ

คริสคลายมือจากชายชารี แล้วเงยหน้ามองซินเซีย หญิงสาวยื่นมืออีกข้างแตะข้างแก้มเขา ที่ผ่านมภาพของไวเซอร์แห่งคาเพนเทียในหัวของซินเซียคือ ชายหนุ่มชนชั้นสูงที่เอาแต่หาความสำราญใส่ตัวไปวันๆ ข้างกายเขาไม่เคยขาดผู้หญิง รอบตัวเขาไม่เคยขาดเสียงหัวเราะ รอยยิ้มของเขาเจิดจ้าจนน่ารังเกียจ แต่ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไรกันที่ซินเซียไม่ได้เห็นรอยยิ้มแบบนั้นอีก

หลายเดือนมาแล้ว ผู้ชายคนนี้ทำงานอย่างหนัก ไร้คนเคียงข้าง

และปราศจากผู้ช่วยที่ไว้ใจได้ แต่เขาก็กังมาหยอกล้อและกวนประสาทเธอ เพราะแบบนั้นละมั้ง เธอจึงไม่ได้สังเกตว่าคนตรงหน้าผีตัวเองมากขนาดไหน

เพราะเป็นไอเชอร์ เขาจึงต้องยิ้ม

และเพราะกำลังจะก้าวขึ้นเป็นเซลลา เขาจึงร้องไห้ไม่ได้

“ร้องเถอะ” ซินเซียกระซิบ พลางดึงศีรษะคริสต์ให้ซบลงบนไหล่เธอ ครีستทั้งมือทั้งสองข้างลงอย่างอ่อนแรง ชุบน้ำกับชอกคอกหญิงสาวแล้วหลังน้ำตาอย่างเจียบงัน ซินเซียยกมือโอบกอดชายหนุ่มไว้ พลางเงยหน้ามองเพดานวิหารแห่งทวยเทพ จากนั้นหลุบตามองร่างไร้วิญญาณของท่านเซลลาแห่งคาเพนเทียที่นอนสงบนิ่งอยู่บนแท่นพิธี

‘ปกป้องลูกข้า บุตรแห่งคาเพนเทีย เพื่อคาเพนเทียของเรา’

‘หรือว่าท่านจะรู้มาตลอด...ท่านเซลลา’

2

กั๊วล



“อะไร...นะ” อเล็กซ์ถือข้อดักซูปค่าง ขณะมองหน้าเครื่อง-
เคียบของลูมิแนร์กับดิสก้าสลับกัน

“ท่านเซลาแห่งคาเพนเทียสิ้นแล้ว ตอนเข้ามิดของเมื่อวานขึ้น”
ดิสก้าเอ่ยซ้ำ ทำให้อเล็กซ์ต้องวางข้อลง แล้วก็มอมมือทั้งสองข้างของ
ตัวเอง ดวงตาสีฟ้าใสของเด็กสาวเพ่งมองตัวอักษรตัวที่สี่ซึ่งผุดขึ้นมาเมื่อ
เข้ามิดอย่างเจียบงัน

“เป็นไปได้” เด็กสาวพิมพ์อย่างไม่อยากเชื่อ ลูมิแนร์เห็นเธอ
ก้มหน้ามอมแขนแล้วเจียบไปอย่างผิดสังเกต จึงถามว่า

“อักษรตัวที่สี่ผุดขึ้นมาให้เห็นแล้วหรือ”

อเล็กซ์เจยหน้าสบตาไวเซอร์ทั้งสองแล้วพยักหน้า พลางชูมือขวา
ขึ้น ลูมิแนร์กับดิสก้าต่างจ้องสัญลักษณ์ของออเรียมาและเฟอราเมนที่
ตัวเองเห็น แล้วไล่สายตาไปตามมือขวาของอเล็กซ์ที่ชี้ไปที่ด้านในของ

ข้อมือข้างซ้าย ก่อนพูดว่า

“อักษรตัวที่สี่ มันมาปรากฏที่ตรงนี้ และอ่านว่า ‘ทองแดง’ ”

“มันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร ทำไมเจ้าไม่บอกข้า” ลูมิแอร์ถามเสียงเข้ม
ใจความไม่พอใจ

“ตอนเช้ามีดของ...เมื่อวานขึ้น” เด็กสาวตอบเสียงอ่อย ด้วย
ใบหน้าซีดเผือด

“แล้วทำไมเจ้าถึงไม่บอกข้า! เมื่อวานก็มีเวลาทั้งวัน ทั้งวันเลยนะ
อเล็กซ์!” ลูมิแอร์ตะคอกถาม จนอเล็กซ์ผงะแล้วก้มหน้า

“อย่าเพิ่งโมโหอเล็กซ์สิ ลูม อเล็กซ์ต้องมีเหตุผลสิ ไซ้ใหม่” ดิสก้า
โกล่เกลี่ย แต่อเล็กซ์กลับส่ายหน้า

“เปล่า ฉันแค่คิดว่า มันน่าจะยังไม่เกิดอะไรขึ้น ก็...”

“แล้วเกิดใหม่ล่ะ ข้าไม่เข้าใจ ทำไมเจ้าไม่บอก”

อเล็กซ์อ้าปาก ขณะเบือนหน้าไปทางอื่นพร้อมกับดึงมือออก แล้ว
ตอบว่า “เพราะมันไม่ร้อนไง”

ชายหนุ่มทั้งสองขมวดคิ้ว “อะไรไม่ร้อน” ดิสก้าถาม

“สัญลักษณ์พวกนี้ ทุกครั้งที่พวกมันปรากฏ มันจะร้อนฉ่าเหมือน
ฉันโดนน้ำร้อนลวกเลย แต่ครั้งนี้มันกลับผุดขึ้นมาเฉยๆ ตั้งแต่เมื่อไรก็
ไม่รู้ ฉันไม่ได้สังเกต จนตอนเช้าของเมื่อวานขึ้นนั่นแหละ ที่เพิ่งสังเกตเห็น
มัน ฉันเลยคิดว่า มันไม่น่าจะเป็นอะไร” อเล็กซ์ตอบไปตามที่คิด

“เจ้าบ้าไปแล้วหรือไง ข้าเคยบอกแล้วว่า ถ้ามีอะไรผิดปกติให้รีบ
บอก ถ้าเจ้าบอกตอนนั้นล่ะก็...”

“อาจช่วยท่านเสลาได้ไซ้ใหม่” อเล็กซ์พูดสวนตอกหน้าชายหนุ่ม
ทันควัน ลูมิแอร์เบิกตากว้างจ้องหน้าเด็กสาว แล้วอึ้งไป

“ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“แต่นายคิด! ปฏิเสธสิ ว่านายไม่ได้คิด!” อเล็กซ์โพล่งคำพูดแทง

ใจดำอีกฝ่าย

“เอาน่า ทั้งสองคนอย่าทะเลาะ...” ดิสก้าปรัม เขายังไม่ทันได้พูด ห้ามทัพไปมากกว่านี้ ลูมิเนอร์ก็พูดสวนว่า

“ถ้าข้าคิดอย่างนั้น แล้วจะเป็นยังไง”

ดิสก้าหลับตาอย่างอ่อนใจที่เห็นทั้งสองฝ่ายตั้งป้อมใส่กันแล้ว ทั้งที่ปกติลูมิเนอร์จะเยือกเย็น แต่พักหลังมานี้ พอเป็นเรื่องของอเล็กซ์ เพื่อนรักของเขาก็ดูจะใจร้อนอย่างไม่ค่อยได้เห็นนัก

“นายคงคิดสินะ ว่าถ้ารู้เร็วขึ้นอีกนิด ก็อาจช่วยท่านเซลาแห่ง คาเพนเทียได้ ใช่มั้ย?”

ลูมิเนอร์ไม่ได้หลบดวงดาววาวโรจน์ของอเล็กซ์ ขณะตอบเสียงเย็น ว่า “ข้าไม่ได้คิด”

“คิดสิ นายต้องคิดแน่” อเล็กซ์ย้ำอย่างเชื่อมั่น

“ข้าไม่ได้คิด” ลูมิเนอร์แย้งอย่างอดกลั้น

“นายโกหก!” อเล็กซ์โต้อย่างไม่ยอมแพ้

“อเล็กซานโดรท์ วิส เจ้ากำลังพาลใส่คนอื่นทั้งที่เป็นความผิดพลาด ของเจ้าเอง หยุดหาเรื่องผู้อื่นแล้วนั่งลงสงบสติอารมณ์เดี๋ยวนี้!” เสียง ตวาดของลูมิเนอร์ทำให้อเล็กซ์นิ่งอึ้ง ก่อนจะน้ำตาจะไหลพรากเป็นทาง เด็กสาวแน่นปากแน่น พยายามขมวดมือป้ายน้ำตาอย่างเจ็บใจที่ถูกแทงใจดำซึ่งหน้า

ดิสก้ามองแม่มดน้อยคนเก่งที่พยายามหยุดน้ำตาตัวเองอย่าง อ่อนใจ อเล็กซ์ที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ไม่เหมือนแม่มดผู้ทรงอำนาจซึ่งแผ่ พลังคุ้มครองนครหลวงเฟอราเมนคนนั้นเลย ทั้งที่คิดว่าเด็กสาวคนนี้จะกำลัง จะเข้าใจความเป็นแม่มดมากกว่าเดิมแล้วเชียว แต่ดูอเล็กซ์ตอนนี้สิ เธอ ก็เป็นแค่เด็กสาวคนหนึ่งที่ยังต้องการประสบการณ์มากกว่านี้เพื่อใช้อำนาจที่เธออาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองมี

“แล้วเจ้ารู้ไหม ว่าทำไมคราวนี้มันถึงไม่ร้อน” ดิสก้าถามเสียงอ่อน
เข้าประเด็น

อเล็กซ์ส่ายหน้า พลังเล่าว่า “ก่อนหน้านี้ฉันฝันเห็นเทพีเรปไทล์
ไม่สิ ไม่ใช่ฝัน เธอดึงฉันให้เข้าไปหาเธอเหมือนครั้งก่อนๆ ที่ฉันฝันเห็นงู
นั่นแหละ แต่ครั้งนี้ ฉันไปเจอกับร่างที่เป็นคนของเธอ”

“แล้วท่านเทพีเรปไทล์เรียกเจ้าไปพบทำไม” ดิสก้าถามอย่างสนใจ
อเล็กซ์สบตาดิสก้าหนึ่งไปครู่หนึ่ง แล้วตอบว่า “เธอมาบอกว่า...สิ่ง
เลวร้ายกำลังจะเกิดขึ้น โดยคมเขี้ยวของงูพิษ ลูม...ฉัน...ขอโทษนะ”

ลูมิแนร์หลับตาอย่างอ่อนใจ เมื่อลืมตาขึ้นชายหนุ่มก็วางมือลงบน
ศีรษะอเล็กซ์ พลังตอบว่า

“ไม่ใช่ความผิดของเจ้า อีกอย่าง ถ้าตัวอักษรนั้น มันเกิดขึ้นใน
เวลาเดียวกันกับที่ท่านเซลตาย โดยไม่ส่งสัญญาณเตือนอย่างอื่นมาก่อน
ต่อให้อยากช่วยมากแค่ไหน ก็คงไปช่วยไม่ทันหรอก”

อเล็กซ์พยักหน้า

“แต่ถ้าเราคิดเทียบเคียงกับครั้งก่อนๆ เหตุการณ์ร้ายแรงมันมัก
จะเกิดขึ้นหลังจากสัญลักษณ์ปรากฏขึ้นบนแขนของเจ้านะ คราวนี้ทำไม
มันถึงเกิดขึ้นพร้อมกันล่ะ หรือว่า...” ดิสก้าทบทวนเพื่อหาเหตุผลอย่าง
ครุ่นคิด ก่อนจะโพล่งอย่างนึกขึ้นได้พร้อมกับลูมิแนร์ โดยไม่ได้นัดหมาย

“นี่จะไม่ใช่หายนะที่แท้จริง!”

ไวเซอร์หนุ่มทั้งสองคนหันมาสบตากัน แล้วลูมิแนร์ก็พูดว่า “หรือ
จะมีเหตุการณ์เลวร้ายยิ่งกว่าเกิดต่อจากนี้อีก”

“ใช่สิ ต้องเป็นแบบนั้นแน่ๆ เทพีเรปไทล์คงรู้สินะว่า การตายของ
ท่านเซล่าแห่งคาเพนเทียไม่ได้เกิดจากอาการป่วยของท่านตามอย่างที่
ประกาศ แต่เป็น...ฝีมือของเทนลาร์เปล่า” อเล็กซ์คาดเดาโดยสองไวเซอร์
หนุ่มไม่ได้แย้ง

“ตามเอกสารเป็นทางการบอกว่าป่วยตาย แต่ในความเป็นจริง ข้า
ว่าต้องใช้อย่างที่เราว่าแน่ อเล็กซ์” ดิสก้าพูดเห็นพ้อง

อเล็กซ์เลื่อนจานอาหารออกไป เจอข่าวร้ายขนาดนี้เธอกินไม่ลง
ต่อให้ลูมิแนร์จะปลอบใจว่า สู้ชีวิตที่พวกเธอจะไปช่วยท่านเซล่าแห่ง
คาเพนเทียได้ทัน หรือแม้เธอจะไม่อยากยอมรับความจริงเหล่านั้น อเล็กซ์
ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า การตายของท่านเซล่าถือเป็นความรับผิดชอบของเธอ

ก่อนหน้านี้ อเล็กซ์คิดว่าพลังที่เธอมีอยู่ตอนนี้ทำอะไรได้ทุกอย่าง
คุ้มครองผู้คนได้ ตรวจสอบคนก็ได้ แต่แท้ที่จริงพลังของเธอยังอ่อนแอ
เกินไป ที่รอดมาได้คงอาศัยความโชคดีเสียมากกว่า ด้วยพลังของเธอ
ก่อนหน้านี้ ป้องกันได้ก็แต่มนตร์ดำพึ่นๆ เท่านั้น เทียบกับฝ่ายตรงข้าม
พลังของเธอก็ได้ๆ ไปเลย แต่สิ่งหนึ่งที่อเล็กซ์นึกไม่ถึงคือ ฝ่ายตรงข้าม
ซึ่งลงมือก่อนเร็วถึงเพียงนี้

‘ถ้าเรารู้ตัวเร็วกว่านี้ ท่านเซล่าก็คงไม่...’

“อเล็กซ์!” ลูมิแนร์เรียกเสียงดัง

“คะ? มีอะไรเหรอ” อเล็กซ์ขานรับอย่างตกใจ

“เป็นอะไรหรือเปล่า เรียกเท่าไรก็ไม่ตอบ ยังคิดมากเรื่องไม่เป็น
เรื่องอยู่ละสิ” ลูมิแนร์ถาม

อเล็กซ์มองหน้าคนเรียกเต็มตา ก่อนจะหลบตา พลังตอบว่า
“ไม่มีอะไร ไม่ได้คิดเรื่องนั้นสักหน่อย...ว่าแต่ตอนนี้นักคุณคริสเป็นยังงัยบ้าง
เขา...ต้องเสียใจมาก”

ดิสก้าพยักหน้า “อาจมากกว่าที่ใครคิด แต่คงไม่มีเวลาเศร้านาน
นักหรอก ตามธรรมเนียมของชนเผ่า หลังเซล่าเสียชีวิตต้องมีพิธีสถาปนา
เซลาคณใหม่ภายในหกวัน ท่านเซลาคาเนลตายเมื่อเช้าวันที่ 13 เดือนห้า
วันนี้ก็วันที่ 15 แล้ว เหลือเวลาอีกสี่วัน คริสคงยุ่งจนลืมเศร้า”

“ทำไมถึงไวอย่างนั้นล่ะคะ แค่หกวันเอง งานศพยังจัดไม่เสร็จเลย

ไม่ใช่เหรอ” อเล็กซ์ถาม

“พิธีศพของท่านเซลาจะต้องทำโดยเซลา หากไม่แต่งตั้งท่านเซลา คนใหม่ แล้วจะจัดพิธีศพได้ยังไงล่ะ” ลูมิแนร์อธิบาย

“ฉันพวกเราก็ต้องไปร่วมงานด้วยไม่ใช่ไหมคะ จะไปกันเลยหรือเปล่า” อเล็กซ์ถามเสียงตื่นเต้น

ดิสก้าพยักหน้า “เพื่อความรวดเร็ว คาเพนเทียจึงขอความร่วมมือจากหน่วยมังกรบินของแอมมอริน ให้ส่งมังกรมารับเหล่าตัวแทนของแต่ละชนเผ่าไปร่วมพิธีนี้ ข้าเลยแจ้งวาซาเรียไปแล้ว ว่าพวกเจ้ายังอยู่ที่นั่นฉันจะไปพร้อมกัน”

“ขอบใจมากดิสก้า งานนี้ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ คริสพุทอะไรเกี่ยวกับการจับกุมเทเนล่าหรือเปล่า” ลูมิแนร์ถาม พลางพยักหน้าให้เบลลิกค์ออกไปสั่งให้มินอาเก็บของเตรียมออกเดินทาง

“คริสคงไม่มีเวลาไปยุ่งกับเรื่องนั้นนักหรอก ลำพังแค่เตรียมงานพิธีศพกับพิธีขึ้นรับตำแหน่งเซลาก็น่าจะยุ่งอยู่ แต่ก็พอเข้าใจได้อย่างหนึ่งคือ พิธีเดินทางถึงคาเพนเทียแล้วตั้งแต่เมื่อวาน” ดิสก้าตอบ พร้อมเล่าเรื่องราวทางคาเพนเทียคร่าวๆ

“นั่นเหรอ...ในเวลาแบบนี้ ถ้าเดียแมนก้าวออกโรงเองละก็...” ลูมิแนร์เปรย พลอยโหล่งใจไปด้วย

“เออ...เดี๋ยวนะ แต่งตั้งเซลาคนใหม่ แล้วเกี่ยวอะไรกับเดียแมนล่ะ คุณคริสป่วยเหรอ เอ้อ แล้วงานสถาปนาหัวหน้าชนเผ่าทั้งที่ ทำไมหัวหน้าชนเผ่าอื่นๆ ถึงไม่ไปร่วมงานด้วยล่ะ” อเล็กซ์ถามแทรกอย่างแปลกใจ

“นั่นเพราะในวันสถาปนาเซลา ผู้ที่อยู่ร่วมในพิธีทุกคนต้องคุกเข่าต่อหน้าท่านเซลาคนใหม่นะสิ แล้วจะให้เซลาของชนเผ่าอื่นๆ ซึ่งมีอำนาจและสิทธิ์เท่าเทียมกันคุกเข่าได้ยังไง อีกอย่าง มันเสี่ยงเกินไป ถ้าผู้มี

อำนาจสูงสุดทั้งหกคนของหกชนเผ่าจะรวมตัวในสถานที่และเวลาเดียวกัน”

คำตอบของดิสก้าทำให้โอเล็กซ์อัปากค้างแล้วหุบปาก

‘เออจริง เคยได้ยินอยู่เหมือนกัน ว่าบุคคลสำคัญของราชวงศ์จะไม่เดินทางด้วยเครื่องบินลำเดียวกัน เพราะหากเกิดอะไรขึ้น เดี่ยวจะตายพร้อมกันหมด’

“อ้อ แล้วการประชุมสภาเพียร์ดอร์นละ ทำยังไง ท่านเซลาทั้งหลายไม่ต้องมาอยู่รวมกันหรือ”

ลูมิแนร์ส่ายหน้า “ไม่ได้เจอหน้ากันหรอก เราประชุมผ่านไฟสื่อสารในห้องประชุมสภาซึ่งมีอยู่ในทุกมหาปราสาท เซลาประชุมแบบตัวต่อตัวได้ไม่เกินสองคน นั่นเป็นกฎ”

โอเล็กซ์ขมวดคิ้ว ขณะมองหน้าดิสก้าสลับกับลูมิแนร์

“ทำไมเหรอ โอเล็กซ์” ดิสก้าถาม

“ถ้าอย่างนั้นไม่เหงาแย่เหรอ ปกติเห็นอยู่ด้วยกันตลอด”

ชายหนุ่มทั้งสองนั่งไปครู่หนึ่ง ดิสก้าก็หัวเราะเบาๆ ก่อนจะหันไปตบไหล่ลูมิแนร์ แล้วพูดว่า

“นั่นสินะ พวกเราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เด็กเลยนี่นา แต่หากนั่นคือสิ่งที่เราต้องทำเพื่ออาณาจักรละก็ มันก็จำเป็น”

ดวงตาของสองไวเซอร์ฉายแววแห่งการตัดสินใจอย่างแน่วแน่ให้เห็นเด่นชัด โอเล็กซ์รู้สึกตัวเบาหวิว จนแทบไร้น้ำหนัก พวกเขาเกิดและเติบโตอยู่บนความคาดหวังและต้องแบกความรับผิดชอบไว้เต็มสองบ่า ต้องทำทุกอย่างเพื่ออาณาจักรแห่งนี้ และไม่รู้ว่าจะสูญเสียอะไรในชีวิตไปมากมายแค่ไหน ขณะที่เด็กอย่างเธอก็แค่อยากกลับบ้านเท่านั้น

“จั้นเหรอ เข้าใจละ อ๊ะ! จั้นฉันไปช่วยมินอาเก็บของดีกว่า”

ลูมิแนร์มองตามหลังคนที่ผุดลุกขึ้นวิ่งออกจากห้องอาหารไป ก่อนจะหันมาสบตาดิสก้า

“ดูเหมือนนางยังฟังคำตอบของพวกเราไม่จบเลยนะ” ดิสก้าเอ่ย
 “ไม่เป็นไรหรอก ต่อให้เธอได้ฟังเรื่องราวที่ว่า ทำไมเคียดแมนก้าวถึง
 เข้ามาเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยก็เท่านั้น มันเป็นแค่ธรรมเนียมปฏิบัติใน
 อาณาจักรของพวกเราอีกข้อ ที่นางได้รู้เพิ่มขึ้น” ลูมิแนร์ตอบอย่างไม่ว้าว
 แล้วตักอาหารเข้าปากเคี้ยวตามปกติ

ทั้งคู่กินอาหารเข้าต่ออย่างเงียบงัน กระทั่งดิสก้าเอ่ยว่า “เรามาถึง
 จุดนี้ได้อย่างไรนะ จุดซึ่งเป็นเวลาที่คริสเจ็บบวดที่สุด แต่พวกเราก็กินข้าว
 ได้ลंकอ”

ลูมิแนร์ยังคงนิ่ง ดิสก้าจึงเอ่ยต่อ “วาซาเรียเล่าว่า คริสปฏิเสศการ
 แต่งตั้งเซตารีในงานวันสถาปนาครั้งนี้”

“ก็ไม่แปลก เดิมทีตำแหน่งนั้นสถาปการของคาเพนเทียได้
 วางตัวเทเนล่าเอาไว้ ตอนนั้นเทเนล่าไม่อยู่ จะหาคนที่มีความสมบัติครบถ้วน
 ในเวลาอันสั้นก็คงไม่ได้”

ดิสก้ายกแก้วน้ำขึ้นดื่ม แล้วตอบว่า “เปล่า เทเนล่ากำลังกลับมา
 ข่าหมายถึงนางถูกเรียกกลับมาอย่างเป็นทางการโดยสถาปการ และ
 นั้นทำให้คริสต้องเดินทางไปคาเพนเทียเร็วกว่ากำหนด”

ลูมิแนร์มองหน้าดิสก้านิ่ง ไวเซอร์แห่งออเรียมาเข้าใจสิ่งที่ดิสก้า
 ต้องการจะสื่อ พวกเขารู้ดีว่าการตายของท่านเซลาแห่งคาเพนเทียต้อง
 เกี่ยวข้องกับเทเนล่า แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปรู้ ตำแหน่งเซตารีเป็น
 ตำแหน่งสำคัญ และคาเพนเทียซึ่งเตรียมผู้จะดำรงตำแหน่งนั้นมานาน
 แสนนานก็คงไม่อยู่เฉย เมื่อเวลาอันสมควรมาถึง ปัญหาคือ คนที่เหมาะสม
 ของพวกเขาคือ ผู้หญิงที่อันตรายที่สุด และไม่ควรรออยู่ข้างกายว่าที่
 เซลาอย่างคริสที่สุด

“การแต่งงานการเมืองเป็นเรื่องที่พวกเราต้องเจออยู่แล้ว แต่กรณี
 ของคริสนี่สิ มันเป็นตลกร้ายชัดๆ”

ลูมิแนร์หลับตาพลาถอนหายใจอย่างหนักหน่วง “สถาปการอง มีสิทธิ์เชิญนางมา แต่ที่นางมาตามคำเชิญนี้สิ นางต้องหวังผลอะไรแน่นอน ต้องไม่ใช่แค่ตำแหน่งเซตารี มันน่าจะเป็นอย่างอื่นที่มากกว่านั้น ข้าว่าหายนะของคาเพนเทียนน่าจะมาเยือนลิบาเนียเร็วกว่าที่คิด”

“ใช่ ข้าก็อยากจะเห็นวันที่พวกเราทั้งหกคนเผชิญหน้ากับผู้หญิงคนนั้นจริงๆ สถานการณ์ในวันนั้นคงสนุกพิลึก” ดิสก้าพูดด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ แต่แวตากลับเย็นยะเยียบ

“ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ก็ดี”

ดิสก้าเลิกคิ้วฉงนใจ “หมายความว่ายังไง”

ลูมิแนร์ลุกจากโต๊ะอาหาร ดิสก้าก็ลุกเดินตามมาหยุดที่หน้าประตู มองอเล็กซ์ช่วยมินอาเก็บของอยู่กับอัลลัค พลาถตอบว่า

“เจ้าไม่คิดว่ามันเรียบง่ายไปหน่อยหรือ สัญญาณหายนะที่ไหลวนไปตามวงจร”

ดิสก้ามองหน้าเพื่อน “ข้านี้ก้ว่าเจ้าไม่คิดถึงมันเสียอีก”

“เปล่า ข้าตระหนักถึงมันตลอดเวลา เพียงแต่สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าพวกเรา ไม่เอื้อให้เราเชื่อว่ามันจะเกิดผิดไปจากลำดับที่เราู้กันต่างหาก”

“แล้วคิดว่าตอนนี้มันเอื้อหรือ”

ลูมิแนร์ถอนหายใจยาวพลาถตอบว่า “ข้าแค่กังวลว่าสัญลักษณ์ของคาเพนเทียนบนแขนอเล็กซ์ที่ปรากฏขึ้นอย่างเจิบเจิบครั้งนี้ อาจมีนัยมากกว่าการเตือนเรื่องสัญญาณหายนะสัญญาณที่สี่ก็ได้”

ดิสก้ายกมือทอดค้อมนั่งครุ่นคิด “เจ้ารู้เรื่องสัญญาณหายนะมากกว่าพวกเราทุกคน และตั้งแต่อเล็กซ์มาที่นี่ ทุกอย่างก็เป็นไปตามคำทำนาย เริ่มจากออเรียมา อาเจนตาร์ แล้วก็เฟอราเมน หากสัญญาณที่สี่จะดังขึ้นตามลำดับก็ไม่น่าจะแปลก”

ลูมิแนร์หันมาสบตาดิสก้า “ในการรบ แบบแผนคือสิ่งจำเป็น แต่

หากดำเนินการตามแบบแผนมากจนเกินไปแล้ว จะเกิดอะไรขึ้น”

ดวงตาของดิสก้าเปล่งประกายเจิดจ้า ตอบว่า “ศัตรูก็จะรู้แถวและ
แก้ถ้าเราได้ง่ายๆ สุดท้ายเราก็แพ้”

“นั่นแหละคือสิ่งที่ข้ากลัว การตอบรับคำเชิญของเทนล่าครั้งนี้ต้องมีเล่ห์กลแอบแฝงแน่ ที่ผ่านมานางดำเนินแผนการแบบลับหลังมาตลอด
และสถานการณ์ตอนนี้ก็เอื้อให้เป็นแบบนั้นด้วย”

ดิสก้าเอียงคอ ลูมิแนร์สบตาเพื่อนนิ่งพลางตอบว่า “ก็เจ้าเพิงบอก
ข้าเมื่อกี้ ว่าเพราะเทนล่าตอบรับคำเชิญ พิธีจึงต้องไปถึงคาเพนเทียให้
เร็วที่สุด ไม่ใช่เหรอ”

ดิสก้ามองลูมิแนร์นิ่ง ลูมิแนร์จึงพูดต่อว่า “เราได้เรียนรู้จากหายนะ
ทั้งสามครั้งที่ผ่านมาแล้วไม่ใช่เหรอ ดิสก้า หายนะนั้นะ ไม่ได้เกิดโดยบังเอิญ
หรอก”